

Punts per a meditar en temps de Quaresma

«Negar-se a sí mateix, prendre la seva creu i seguir a Crist» (Mateu, 16, 24).

Paraules que no són dirigides a minories, ni a un grup selecte d'elegits. Són adreçades a tot el món, a tots els homes.

Negar-se a si mateix. Àrdua empresa. Suposa una lluita intrèpida, constant, però una lluita indefectiblement victoriosa si perseverem en ella.

Aquesta victòria, en tot, aquest despullar-se que coronarà tots els nostres esforços, és allò que en veritat se'ns apareix el més insofrible i temible.

Un gran amic meu, comentant això, em deia: «si ens resistim a emprendre la guerra contra nosaltres mateixos, contra l'altra meitat carnal del nostre ésser, no és pas perquè desconfiem de l'èxit, sinó perquè tenim ben segur l'èxit, i precisament aquest èxit és el que ens fa por.

Qui no tremola davant de la seva pròpia imatge crucificada?

El seguir a Crist suposa hores molt amargues, exigeix caminar pel desert i fiar-se completament d'Ell: negar-se a nosaltres mateixos, negar-se aquesta base de seguretat que és la utilització dels nostres recursos, rebutjar la temptació de cultivar el soler amb les nostres mans, esperar l'aliment únicament del cel.

El cent per u, que Jesús prometé ja en aquesta vida pels que el segueixen, no significa un fruit molt apetitós pel paladar nostre, acostumat a menjars terrenys.

Seria un mètode molt frívol i descarriat volguer provar la legitimitat del missatge del Senyor, demostrant la seva harmonia amb les nostres aspiracions. Al contrari, aquest missatge se'ns imposa en la mesura que les seves veritats desconcerten el nostre enteniment, en la mesura que les seves consignes contradiuen la nostra inclinació nadiua.

S'ha de descendir a un estrat molt profund per veure amb quina meravellosa pau i exactitud es conjuguen el ser de Crist i el nostre ser.

Per això és precís, abans, negar-nos del tot a nosaltres mateixos, fins a reduir-nos a aquesta espoliació en la qual el nostre ser ja solament consisteix en una pura receptivitat del ser de Jesús.

A ningú no se li amaga que la negació de mi mateix sols té sentit per l'afirmació que simultàniament faig de Crist en mi. Jo soc objecte i subjecte de l'abnegació: el meu jo natural i carnal és negat i poc a poc suprimit pel meu jo cristià. El NO a la part viciosa i lletja que en mi subsisteix, representa la meua incorporació al SI de Crist; aquest no és el meu «amen».

Abraham rebé de Déu la promesa d'una descendència tan nombrosa com les estrelles, però després, un dia, escoltà d'Ell la incomprendible ordre de sacrificar el seu fill únic. Abraham va obeir sense posar cap objecció i es va encaminar cap el país de Moriah per oferir tan tremend, tan absurd holocaust. La seva fe va vèncer. Vencé dues vegades. Doncs al principi havia renunciat el patriarca a les seves evidències i als seus càlculs per creure sols en la promesa de Déu, més tard fou obligat a deslligar-se també de la mateixa promesa a fi que posés la seva fe exclusivament en Déu; en el Déu de les promeses, que està molt per sobre de les promeses de Déu. Heus ací la completa exigència de la fe despullada; la prohibició de prendre per Déu algun dels seus dons.

Però i... renunciar només perquè sí? També Sócrates, el filòsof, ho va fer, i molts d'altres, diu bé sant Geroni. Doncs és necessari que es faci per amor de Déu. És precís sofrir amb Ell. Per això la senyal dels nostres sacrificis serà sempre la Santa Creu. La Creu és la senyal dels vertaders soldats, però és necessari que posin els peus sobre les petges del seu cabdill: Crist.

La vida cristiana significa paciència, perseverància, tasca incessant, precisament perquè és vida i la vida mai no s'interromp. Seguir a Crist és continuar darrera d'Ell; prendre la creu és no desprendre-se'n, de la creu, negar-se un a si mateix és negar-se dia a dia, morir cada matí i cada nit.

Dos textos de Sant Pau semblen a primera vista irreconciliables; en un diu: *perquè vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada amb el Crist en Déu*; i en 2 Cor. 6, 9: *nosaltres, estem com a punt de morir, però de fet, vivim*; o sigui morts definitivament i morint cada dia. La primera frase al·ludeix a la mort mística; la segona es refereix a aquesta mort que cada dia tenim de decretar, de declarar contra «l'home vell» cada dia insurrecte. Les dues cites de Pau s'aclareixen mútuament i es complementen mitjançant aquesta tercera frase, també seva: *portant sempre en el vostre cor, la mortificació de Jesús*.

La «mortificació» tan imprescindible per qui coneix bé quant inestable és tot en aquest món, ens va aplicant un dia darrera l'altre, successivament, els fruits de Crist, el qual morí d'una vegada per totes. I ja que la nostra negació és afirmació i la nostra mort és vida, aquesta mortificació quotidiana representa una progressiva vivificació, aquesta tasca que el gran Origenes descriu com incansable i que, segons ell, consisteix en *renovar cada dia la mateixa novetat*.

Mn. Emili

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
- OBJETOS DE REGALO
- PAPELERIA
- PERIODICOS

G E M A

Plaza Ayuntamiento, 3
Teléfono 420

SANTA EULALIA DE RONSANA